

TOVÁBB!

A vekkert kikapcsoltam és a Feleslegesek feliratú – már majdnem megtelt – bőröndben a pincébe tettem. Nincs rá szükség, mióta házunk egyik – megözvegyült - lakója, a közel nyolcvan éves Illés Frigyes egy kutyát kapott az unokájától. A Berci névre hallgató, fiatal, eb-árvaházból hozott rémronda állat – szerintem – különös, azt hittem, csak emberre jellemző tulajdonságokkal bírt. Ezek között is elsőként említem az óra ismeretét.

Berci minden reggel, pontosan 7 óra 10 perckor ugatni kezdett. Hangos, halott-ébresztőn és hosszan. Öt perc múlva ment ki a házból Misi bácsi, a közelben levő iskola egyik tanítója. A kutya a kapu-csapódásig ugatott, azután békésen visszafeküdt kis szőnyegére és aludt egészen 9 óráig, amikor – pár perccel később - Juliska néni indult a piacra. Akkor megint rázendített. Bevallom, sokszor a fenébe küldtem volna az engem és valószínűen a többi lakót is vegzáló állatot az őt imádó gazdájával együtt, de persze ez a kívánságom sem teljesült. A zseni kutya nemcsak az órát ismerte, de tudta a helyi buszjárat – változó - időpontját is. Hétköznap délután négykor az ajtó elé ült. Nem ugatott... várt. Amikor a szomszédék ajtaja nyílt, mert megérkezett Réka a napköziből, Berci vakkantott néhányat, örömmel lengette hosszú, bozontos farkát, majd lehúzta pórázát az előszobai akasztóról és evvel sétára invitálta gazdáját. Mindezt csak hétköznap tette, ugyanis szombat és vasárnap Réka vitte sétálni őt, de csak ötkor, így azokon a napokon elég volt öt előtt öt perccel kezdeni a vakkantós várakozást és póráz-ráncigálást.

Egyszóval, Berci zseni volt... és kiváló pszichológus. A feleségét éveken át ápoló és halála után teljesen összeroppant, életunt öregemberből kicsikarta a már döglődő vidámság-morzsákat is. Ha sírt a gazdája, hozta a műcsontot, dobálta neki, vagy a labdáját gurította felé... amikor - ezt látva - elnevette magát az öregúr, Berci megnyugodva ölébe hajtotta fejét és nagy szemével leste, várta a siker-simogatást. Nem juti-falatot! Avval nem lehetett „lekenyerezni”, sőt még „lesonkázni” sem.

Összenőtt a megözvegyült és a kidobott. Egy időben keltek, ettek és tértek nyugovóra. Látogató egyre ritkább volt náluk. Berci azok közül nem mindenkit szeretett. Például a földszinten lakó özvegy Káptalan Kázmérné, aki hetente feljárt takarítani hozzájuk, kifejezetten utálta. Évek alatt sem tudta megszeretni, sőt elviselni sem. Otléte alatt farkát a hasa alá húzta, morgott, vagy a gazdija ágya alá bújt, onnan hallgatta az asszony báj-csevegését, várta a távozását jelentő ajtó-csapódást.

- Féltékeny vagy! Tudom. Én se csípem. Ne aggódj! Eszem ágában sincs szorosabb kapcsolatba lépni az öreglánnyal, hiába kelletti magát, de kell valaki, aki kitakarít. Miattam, mert utálok mosogatni és porszívózni, de miattad is, mert néha rápisilsz a szőnyegre, sőt..., vadd be, tegnap rá is kakáltál... Káptalanné szépen takarít és viszonylag olcsó – mondta Frici bácsi a kedvencének, két hátsimogatás közben. Berci megnyugodott, ennek jeleként hanyatt-fordult és megengedte hasának simogatását is.

Teltek az évek... Frici és Berci nemcsak összeszoktak, de lassan össze is öregedtek.

A ház lakói – köztük én is - megszoktuk a változatlanul pontos időben hallható ugatást. Elnéztük Berci lépcsőházi öröm-pisi-jeleit, Frici bácsi egyre hangosabbra vett rádiójának recsegését, sőt egy új lakó három macskájának állandó nyivákolását is. Réka – Berci kutya „pótanyja” és változatlanul hétvégi sétáltatója - nagylány lett, érettségire készült. Egy késő este, tanulás után fáradtan, már lefeküdni készült, amikor Frici bácsi lakása irányából hatalmas puffanást hallott.

- Anya! Te is hallottad? – kiáltott a másik szobában ülő, Szenes Iván emlékkoncert varázsában elbűvölt anyjához.
- „Utcasarkon sír egy kisgyerek...” – énekelte válaszként a mama. Réka átszaladt. Kikapcsolta a TV-t és hangosan megismételte a kérdést.
- Nem hallottam semmit drágám. Szenes a kedvencem. Ha őt hallgathatom, überol mindent. Berci nem ugatott? Akkor nem ajtócsapódás volt. Remélem, nem az öregúr esett el. Kilencven éves... Bármikor megtörténhet. Nem tudom, miért él egyedül... Lehet, hogy ő akarta a magányt?
- Nincs egyedül. Berci vigyáz rá... Így jó neki.
- Azért mégis, biztos, ami biztos alapon hívd fel telefonon Frici bácsit – ajánlotta a mama, majd sietve visszatért fiatalokora kedvencéhez és emlékeihez.

Frici bácsi nem vette fel.... Többször próbálta... Hiába. Újabb zaj sem érkezett... Berci nem ugatott... még másnap reggel, Juliska néni piacra-indulásakor sem!

- Biztosan baj van az öregnél... Megint megpróbáltam telefonálni. Nem veszi fel! Meg kell nézni! Szólok a közös képviselőnek, talán van kulcsa Frici lakásához. Addig is körülnézek, talán látok valamit, vagy hallom legalább Bercit – mondta Réka.
- Jövök veled – mondta apja.

A lépcsőházban jártak már, amikor hangos zokogást hallottak. Egy ősz hajú, aprócska asszony sírt és támasztotta Frici nyitott ajtaját. Réka apja – Teknős Dávid - megszólította, kérdezte.

- Kovácsné vagyok, Frici régi barátnője. Látogatóba jöttem hozzá. A lánya – aki tudott kapcsolatunkról – kérte, mert ők Angliába mentek két hétre.
- Menjen el hozzá, lesz legalább vendége szegény apámnak – mondta. Kulcsot is adott. Szívesen vállaltam. Nosztalgia... Ma hajnalban keltem. Sütöttem sajtos pogácsát. Emlékeztem, hogy ez a kedvence. Neki hoztam. És mit találtam itt! Nézze! Frici a fürdőszobában, a kövön fekszik. Orrából vér folyt. Már beszáradt. Halott. Így kell látni egyetlen igaz szerelmemet... Tragédia! A kuttyája mellé bújt, nem mozdul, csak nyüszít.
- Van rokona?
- A lánya, de csak tíz nap múlva jön haza. Nem tudom értesíteni, nem adta meg a telefonszámát.

- Ez most a legkisebb gond. Hívom a rendőrséget. Ülünk le a nappaliban, várjuk meg őket. Réka lányom majd ellesz Bercivel. Szeretik egymást. Amíg hazajön a lánya, nálunk maradhat a kutya – mondta Dávid.
Kovácsné bölintott. Szífogott..., közben majszolta a pogácsákat. A kutyát is kínálta, de nem fogadta el. Réka simogatta. Hívta sétálni, hozta a pórázt... Berci nem indult. A rend őreit látva is csak halkán morgott. Akkor ugatott, de akkor nagyon, ugrándozva, vicsorítva, amikor gazdáját elvitték.

Illés Frigyes temetése július 18-án, 14 órakor, a Farkasréti temetőben volt. A rekkenő, fejfájós, izzasztó hőségben a gyér számú rokonság mellett mi - lakótársak - álltunk a már megásott sírgödör mellett. Berci kutyát Réka hozta a búcsúztatóra és tartotta rövid pórázon . A pap - izzadó fejét gyakran törölve - rövid beszédet tartott. Az utána kötelező „Miatyánkot” szinte hadartuk. A sírásók is sietve engedték le a koporsót, majd a főnök intésére kezdték lapátolni rá a földet. Abban a pillanatban Berci kirántotta Réka kezéből a pórázt, egy hatalmas ugrással a sírgödörbe vetette magát, a koporsóra feküdt. Réka felsikított, ijedten hívta. A kutya nem mozdult.

A sírásók kezében egy pillanatra megálltak a lapátok. Vezetőjük kiáltott: - TOVÁBB!

Az ásók lehajtották fejüket... és folytatták.

A gödörben felgyülemlő föld csupán néhányat rázkódott.